

CATALUNYA SOCIAL

Organ d'ACCIO SOCIAL POPULAR

Any XV. Núm. 751

Un any, 12 ptes. — Núm. soft, 25 cts.

22 febrer 1936

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, principal

Telèfon 21160
BARCELONA

Ara, més que mai!

L'èxit no ens ha estat favorable en les darreres eleccions. Hem tingut una seriosa ensopegada, de la que ens ressentirem durant molt de temps, en la vida pública del nostre país, tot i considerant que la mateixa no ha estat pas definitiva ni molt menys. A Catalunya hem perdut les posicions dretanes en la representació política, sense que això vulgui dir que el nostre poble sigui una mica més ni una mica menys cristià del que era abans de la jornada del 16 de febrer del 1936, que per moltes raons resultarà trista en aquest tombant de la nostra història.

Ens cal descoratjar-nos, per això? No. Ara, més que mai, cal treballar per treure el nostre poble d'aquest abisme en què ha caigut, i per a guarir-lo de la taca anticristiana que han revelat en el si del mateix les eleccions passades. Nosaltres, que no hem estat mai polítics, encara que tothora hem procurat complir els nostres deures en política, hem propugnat sempre un programa de reconstitució social del nostre poble, desfet en la seva vida cristiana, de molt temps ençà, tant en les seves capes inferiors com en les superiors. I, ara, més que mai, quan les eleccions de diumenge passat ens han mostrat més al descobert la plaga que sofreix el nostre poble, és quan ens cal a tots redoblar l'esforç per a portar-lo de nou a la vida de Crist, que és la integralitat de la vida veritable i profunda.

Llargs anys de prediques contràries, i llargs anys d'incompliment del nostre deure com a cristians en la vida social, ens portat a l'estat en què ens trobem. Espanta considerar la gran falla de vida cristiana que ens mostren les últimes eleccions. I per tots els mitjans a la nostra mà, amb la protecció del Cel, ens cal formar i defensar un programa de reconstitució de vida cristiana a fons, a fi d'obtenir la conquesta de tantes ànimes separades de Crist,

combatent fermament la irreligiositat de baix i l'egoisme de dalt, factors de la desfeta del poble català com a poble cristià que havia estat sempre. Mentre un sentit social catòlic de la vida no ens abrasi l'esperit i mentre una justícia social en tots els terrenys no sigui propugnada per tots els que ens diem i volem ésser seguidors de Crist, el poble no tornarà on ha de tornar per a reconstituir la seva vida espiritual. Avui hi ha un materialisme que tot ho abrandà, entre els de dalt i els de baix. I cal que un altre sentit espiritual de la vida retorni, si volem que els que han marxat de l'ombra acollidora de l'Església tornin a la mateixa.

Les derrotes polítiques ni els triomfs en la vida pública han de dir ben poc al nostre esperit. Ells són elements que han de prestar adjutori a la nostra feina, però res més. La feina, en canvi, ha d'anar al fons de les consciències amb un programa de justícia més ferm que el portat a cap fins ara i amb un desig, no pas de conservar únicament posicions i béns materials, sinó d'adquirir un grau major de justícia, sobretot en la vida de les relacions obreres i patronals. I únicament les solucions de la sociologia catòlica ens poden portar per aquest camí, difícil i llarg, tant com llarga ha estat la feina de des-cristianització del poble. Tasca difícil, aquesta; però urgent i necessària, si volem que la resta d'esperit cristià que hi hagi no s'esbravi, sobretot entre les nostres classes populars.

Amb la benedicció de Déu, i refets ben aviat de la tristesa de la derrota passada, ens cal posar novament a contribució el nostre esforç i a prova el nostre esperit d'apostolat. Déu sap treure grans béns dels grans mals; però a condició que nosaltres hi posem la voluntat i el sacrifici necessaris.

Ara, més que mai, lectors!

Fantasies evangèliques

Que els nostres ulls s'obrin! ⁽¹⁾

PER JORDI ARNAU

Acabat que fou l'àpat, Jesús i Zaqueu parlaven confidencialment; Jesús, en un to reposat, i Zaqueu, impetuosament i amb tota mena de gesticulacions. Els deixebles estaven apartats de la conversa dels dos, i debatten una qüestió ben dificultosa. Tots estaven al voltant de Simó Pere, i li preguntaven què havia entès d'allò que Jesús els havia dit la vigília. Pere responia:

— Jo vaig sentir bé les seves paraules; foren aquestes: «Heu-vos ací que pugem a Jerusalem, i s'acompliran totes les coses que els profetes han escrit del Fill de l'Home. Puix serà lliurat als gentils, i serà escarnit i assotat i escopit. I, després d'haver-lo assotat, el mataran, i al terç dia ressuscitarà». Tal va dir el Mestre. Qui ho entén?

I Jaume, que fa:

— Això és el que ens preguntem nosaltres: qui ho entén? Tu, Simó, saps què vol dir, això?

I respongué Simó:

— Si ha havíem d'entendre al peu de la lletra, la cosa fóra clara. Però qui gosaria interpretar-ho així?

I respongueren tots, l'un darrera l'altre:

— No és possible, de cap manera, ah, no! això ha d'ésser com una mena de paràbola que cal saber-la explicar.

I Simó:

— Jo estic segur que tot Jerusalem anirà darrera d'ell, i els amics ofegaran els enemics. Nosaltres tindrem prou ànsia de preparar-li una gran rebuda, i el Mestre triomfarà, i amb ell i per ell nosaltres. Ell ha de salvar Israel del jou del tirà; qui pot parlar d'assots i mort? Però com que no és la primera vegada que el Mestre fa anuncis d'aquesta mena, haig de confessar que no puc entendre de què va.

Un digué:

— Jo crec que no parla de les coses que li faran; sinó de les que els enemics li voldrien fer. Prou que hi ha gent que desitjarien matar-lo; però...

— Això no podrà ser, i no serà. I nosaltres, que no som ningú? No permetríem pas tal cosa.

Acabada la conversa amb Zaqueu, el Mestre s'acostà als deixebles, i Simó Pere li digué:

— Tots hem convingut que Vós, Mestre, sereu festejat a Jerusalem, i que els vostres enemics, per poderosos que siguin, no podran res contra Vós.

Jesús va somriure, i, girant-se a Zaqueu, li va dir de manera que tots ells el sentissin:

— Avui s'ha fet la bona sort en aquesta casa; perquè ell també és un fill d'Abraham. El Fill de l'Home ha vingut a cercar i salvar allò que s'era perdut. Demà, de bon matí, prendrem el camí de pujada a Jerusalem. Tingueu a punt totes les coses, i prepareu les provisions per les set hores de camí.

Zaqueu deixà Jesús i els deixebles que passessin la nit al diversori, i se n'anà a casa de Timeu, el jornalier desgraciat pare d'un noi orb.

— Té, Timeu; demà no vagis pas al jornal, que tindràs altra feina.

— De què menjaré, Zaqueu, si no treballo?

— Aquí tens deu denaris, i em diràs els noms de tots els pobres de Jericó. Aquesta serà, demà, la teva feina. També et vull parlar del teu fill. Coneixes Jesús de Natzaret.

— No és la primera vegada que ha passat per Jericó.

— Doncs, cal aprofitar l'ocasió. Hi és de passada. Demà, quan comenci a clarejar el dia, sortirà pel camí de Jerusalem. Convé que tota la ciutat l'acompanyi fins al bosc de palmeres que hi ha a dues-centes passes del portal de la muralla. És el fill de David, i la salut d'Israel. Jo l'he tingut a sopar a casa meua. Timeu, si l'haguessis vist i sentit. Hem trobat el Messies, i cal que com a tal el tractem. Si el teu fill, que va perdre la vista en el treball de la farga, vol, hi tornarà a veure com abans. Jesús de Natzaret té poder per això i molt més.

— Vós ho creieu així? Serà possible?

— Serà així, Timeu; serà així. Avui ha entrat la salut a casa meua, i demà entrarà a casa teua. On és?

— Ja dorm, pobret; estava cansat de caminar. Pensa que avui, amb el gosset i el bastó, ha caminat llargues hores bo i demanant almoïna. Sap que som pobres, i no vol ésser per a mi una càrrega. Ara cal que avisis tots els teus amics i companys de feina per a demà. Vull que Jesús de Natzaret s'emporti un bon record de la nostra ciutat. També jo me'n vaig a treballar, ara, pel meu cantó. I no t'oblidis del teu fill, Timeu; acompanya'l tu mateix.

— Sabeu què he pensat, Zaqueu? Que també hi portaré el fill de la pobra vídua de Zora, que, com vós sabeu, és orb d'una malaltia que va tenir.

— Déu us premiarà aquest bon pensament, Timeu. Fins demà.

L'endemà matí, abans d'apuntar el dia, es posaren en moviment centenars d'habitants de Jericó, i marxaren vers la porta de la muralla per on sortia el camí de Jerusalem, a esperar que passés Jesús. Quan aparegué, tota la multitud es posà a cridar: «Hosanna al Fill de David, al Rei d'Israel!» Zaqueu, enfilat a una palmera, portava el compàs de l'ovació, i cridava també amb totes les seves forces. Timeu, amb el seu fill i el fill de la vídua Zora, també eren allí. Els dos pobres cecs prou cridaven:

(1) Lluc, 18, 35-43; Matth., 20, 29-34; Marc, 10, 46-52.

eregu mil
Fernandez

Aliment complet a base de cereals i llegums. Insubstituïble
en les intoleràncies gàstriques i afeccions de l'estómac

Fernandez & Canivell
-Málaga-

— Jesús, Fill de David, tingueu pietat de nosaltres.

Mes la cridòria de la multitud no deixava sentir les seves veus. Llavors s'avançaren a la gent i es posaren al mig del pas, bo i cridant tant com podien:

— Jesús, Fill de David, tingueu pietat de nosaltres!

Els que anaven al davant els volien apartar del camí, i els deien que callessin; ells, però, no callaven, ans cridaven més i més; i va passar que en un instant que la gent callava es va sentir la veu dels dos desgraciats:

— Jesús, Fill de David, tingueu pietat de nosaltres!

I Jesús es va aturar en sec i, assenyalant-los amb el dit, va dir que els hi atansessin, i els va preguntar:

— Què voleu que us faci?

Els li respongueren:

— Senyor, feu que hi veiem.

I Jesús els va dir:

— Que s'obrin els vostres ulls. La vostra fe us ha guarit.

I a l'instant els dos cecs hi veieren.

I quan el poble s'adonà de la meravella, cridaven a més no poder:

— Hosanna al Fill de David! Mai no s'havia vist un home com aquest, a Israel! Lloat sia Déu que ens l'ha enviat!

* * *

La llum, Senyor, la llum! Les espurnes de la farga que pica l'orgull, la passa de la ignorància, la boira espessa de les passions cuiden a encegar els pobles. Com una mena de ceguesa colectiva domina el món. No es creu sinó allò que es palpa i allò que fa soroll. Cridem, cridem, amb totes les nostres forces:

— Jesús Redemptor, tingueu pietat de nosaltres! Una i dues i tres vegades, i més encara, sense parar.

I quan Jesús, mogut per les nostres súpliques, ens preguntà: «Què voleu que us faci?», li respondrem amb fe i esperança:

— Que se'ns obrin els ulls, Senyor! Que torni la fe a la nostra societat!

Aquest número de CATALUNYA SOCIAL
ha passat per la Censura governativa

La voluntat de Déu

PER R. RUCABADO

Molts diuen: «acatem la voluntat del poble». Un diari liberal-conservador ha arribat a estampar el «*fiat voluntas tua*», sotsmissió resignada a la voluntat popular. La posició cristiana davant del resultat de les eleccions de diumenge, especialment a Catalunya, ha d'ésser la d'acatar la voluntat de Déu. Acatant-la resignats, però contents, perquè l'alegria cristiana està precisament en això, en complir la voluntat de Déu, encara que aquesta sigui l'adversitat i la derrota, i certament que molt més ens plau ésser dels que avui ploreu que no pas dels que avui riuen.

Ens sobtaren, en mig del nostre optimisme influït per la veu serena i segura dels capítols de la unió de dretes, les paraules del *Introit* de Sexagesma, sorgint com una profecia greu inesperada. *Exurge, quare obdormis, Domine?* Avís de sobresalt, clam de socors, presagi d'un perill fort que no preveïem. «Desvetlleu-vos, Senyor, i per què esteu condormit? Desvetlleu-vos i no ens rebutgeu per sempre. Per què ens gireu el rostre? No us diu res la nostra tribulació? Mireu el nostre cos aplanat a terra; alceu-vos, Senyor, veniu en nostre ajut; allibereu-nos». I encara el *Gradual* i el *Tractus* de la litúrgia d'aquesta dominica, coincidint amb un diumenge històric, rimem amb lluita àrdua defensiva, commocions de la terra, i súplica angoixada de la protecció del Senyor. L'endemà de matí, en saber-se tota l'extensió de l'adversa jornada, repetirem amb ànima compungida aquelles atribolades oracions.

Besem la mà de Déu en la desfeta, i beneïm, com Job, el seu sant nom. Ell treu i ell dóna, ell exalta i ell abat, ell humilia avui per a glorificar demà. Nostra és l'obediència i el goig, i àdhuc la glòria de l'obediència, mèrit major en la contradicció. Prova clàssica, inexcusable, de la fidelitat. Si l'ara més que mai, fou divisa d'un cap esquerrà, per què no seria divisa de la tenacitat i de la perseverança cristiana?

Llegiem, no fa gaire, en aquell llibre admirable *De la Consideració*, escrit per Sant Bernat de Claravall, suara traduït al català per Dom Busquets de Montserrat i bellament editat pel Monestir, aquella pàgina històrica de la Segona Croada, que Sant Bernat predicà, preparà, encoratjà, illustrà sobrenaturalment, amb miracles que eren com un senyal de l'aprovació divina, i que, no obstant, acabà amb una catàstrofe. S'aixecà llavors una remor popular

contra el sant, pareguda, diu ell, en la seva vindicció, a la dels israelites contra Moisès, qui els havia portat a un desert, en lloc de la terra promesa. I el sant se'n defensa davant del Papa Eugeni III, el seu gran amic i deixeble, i retrau no sols l'exemple de Moisès, model d'obediència a la veu d'Aquell la paraula del qual mai no defalleix, sinó l'exemple de la guerra de les onze tribus contra Benjamí. Havia prevaricat Benjamí. «Totes les altres tribus prenen les armes per a punir el seu crim. Déu els ho ordena. Ell mateix designa el cabdill que ha de conduir els combatents. Heu's-els, doncs, que ja són cos a cos, i tenen a favor seu l'avantatge del nombre, la justícia de la causa, i, el que és millor de tot, el favor de Déu. Però «que n'és, de terrible, Déu, en els seus judicis damunt els fills dels homes!». Els israelites giraren l'espatlla davant d'un enemic més petit, més feble i desarmat de raó. Una segona volta Déu els diu atacar, l'obeeixen, i la derrota és repetida. Sols a la tercera, provada la fe i la coratjosa obediència del poble fidel, tingueren els servidors de Déu l'esclatant victòria promesa, i Benjamí fou vençut.

Justificat amb aquest exemple, s'explica el sant amb humilitat sincera. «Ai las!, quina confusió per als ministres de la paraula de Déu, que havíem promès la pau i anunciat els millors èxits. Nosaltres havíem dit: «La pau serà amb vosaltres, i la pau està ben lluny». Havíem promès la victòria, i heu's aquí la vençó! Com si en aquesta empresa haguéssim obrat amb imprudència i lleugeresa! És cert que ens llençàrem a aquesta empresa; ningú, però, no pot dir que ho féssim a l'atzar, car jo no he fet sinó obeir les vostres ordres (del Papa), més ben dit, les ordres de Déu, que em parlava per la vostra boca. ¿Com és, doncs, que hem dejunat, i ell no ha girat el seu esguard envers nosaltres, que hem humiliat els nostres cors, i ell no n'ha fet cas? Car, res del que hem fet no ha apaivagat la seva còlera, i la seva mà és alçada encara damunt les nostres testes».

Però a seguit el sant fundador humilia la testa als sobirans, altíssims, inexcusables designis. «Com podria la temeritat humana reprendre ço que ella no pot comprendre? Recordem-nos que els decrets de Déu són eterns, si això pot ésser una consolació per a nosaltres, com ho era per a aquell qui deia: «Jo m'he recordat de que els vostres judicis són eterns, i m'he consolat». «Mai les promeses de Déu — torna a dir més avall — no perjudiquen la seva justícia».

Molts sants, provats per fortes i àdhuc escanda-

loses temptacions, han experimentat aquesta desolació de sentir-se aparentment abandonats de Déu en la lluita. Però Déu estava amb ells. Succeí a Santa Gertrudis que, barallant-se cos a cos amb un esgarriós diable i trobant-se sola i desamparada, preguntava després, condolguada, al Senyor: — On éreu, Vós, mentre aquell lletgíssim coquí m'escometia? — Era, li respongué Jesús, més a la vora que mai, de tu, ben a prop del teu cor.

Sigui el Senyor ben a prop del cor dels catòlics de tota Espanya, en aquesta hora transcendental, i doni a tots i a cadascú *ço que importa més, molt més que la victòria*, la fortalesa d'esperit.

Que ens doni a tots aquella fortíssima paciència, mare de les virtuts i àvia de les victòries. La paciència és una gràcia divina, germana de Jesucrist, filla i consubstancial d'Aquell qui és pacient precisament perquè és etern. *Patiens quia aeternus*. La paciència és tot justament la gran arma que els enemics no tenen ni volen. Aquella ciència del *saber patir*, del *saber aguantar*, del *saber sostenir*, àdhuc dolorosament, que dona a les contradiccions i a les derrotes el grandíssim valor i fruit del testimoni. Perquè nosaltres podríem dir també: *nos autem martyres*. També nosaltres som testimonis de Crist, i confessors de Déu en el dolor i en la contradicció.

La crítica d'espectacles en els diaris catòlics

Ens hem permès traduir tot sencer un important article de L'Osservatore Romano, recentment publicat (29 desembre 1935), perquè ens sembla d'oportunitat extraordinària, i que corrobora la nostra opinió en les qüestions suscitées per la crítica d'art, teatral i cinematogràfica en la Premsa diària catòlica. L'escrit lluminós de l'òrgan del Vaticà es refereix a crítica teatral; però el criteri que sustenta i les normes que fa prevaler són vàlides igualment per a les altres dues branques, de les quals els nostres confreres s'ocupen, fent-ho de vegades d'una faiso que sembla obeir més als interessos de la tècnica i de la forma que no pas als interessos del fons, és a dir, de la moral cristiana. «Adhuc admetent que l'art i la moral es poguessin divorciar, la moral ve primer que l'art», diu, i ho subratlla amb

Casa centenària TRULLS

FUNDADA L'ANY 1820

Destil·leria de productes vegetals i aromàtics

Aiguanaf (d'azahar) i totes les altres aigües florals, aigües de colònia, violeta, quina (de riquíssims perfums). Essències i extractes de flors, plantes, fruites, etc.

Lloci de PLANTES DEL BOSQ
(fortificant vegetal del cabell)

Despatx central:

RAMBLA D'ESTUDIS, 12 / BARCELONA

Construccions Fusteria

FERMÍ PUIGDELLIVOL

Fàbrica de Persianes enrotllables

SISTEMA PATENTAT

Abans d'encarregar persianes informeu-vos en aquesta casa

Garantia en tots els seus treballs

Carrer Jorbetes, 36 - Telèfon 1266 - MANRESA

una expressió enèrgica l'articulista de L'Osservatore Romano: «La morale, vivàddio, vien prima dell'arte».

És altament significatiu i alligador el fet que el portanveu del Vaticà hagi sortit a fer aquesta advertència a un altre diari catòlic, perquè, sens dubte, la relliscada d'aquest en matèria de crítica teatral no devia ésser l'única ni tampoc l'única. Escan remarcar la coincidència en l'apreciació que alludeix a la manca de llibertat de la crítica, supeditada a l'agraïment per l'entrada gratuïta al teatre, exactament la mateixa cosa que nosaltres ens dolíem, en lamentar com pateix la independència del judici en la Premsa catòlica que ha d'agrair el passí als teatres i als cinemes. Per bé que un confrare d'aquí hagi pretès defensar-se del nostre càrrec, sense reeixir, però, a convèncer-nos, ens afermem més i més en la nostra opinió, que veiem confirmada per l'article que esmenta el compromís de la tessera serale gratuïta, i hem deixat el text en italià per a conservar el sentit de l'original.

Ben al revés de convèncer-nos, cada dia creiem més en la urgent necessitat que la Premsa catòlica s'alliberi de compromisos econòmics en matèria d'espectacles, i especialment de cinematògraf, entenent per compromisos econòmics els del passí i els de la propaganda pagada; anuncis i notes retribuïdes. Ens referma més i més en el nostre recel ço que està passant amb el film perillós i gens recomanable Crim i Càstig, basat en la novella de Dostoiewski. No obstant merèixer les més serioses reserves i tractar-se d'una obra que va influir poderosament en la literatura revolucionària russa (1), ha estat anunciat, encomiat i francament propagat per diversos confreres catòlics, atenent exclusivament al mèrit del film i de la novella i a l'art dels actors, i oblidant, al meu entendre, les severes restriccions i els oportuns advertiments que la novella i el film reclamaven. El comentari oportuníssim de L'Osservatore Romano sembla escrit expressament per al cas d'ara, en proclamar que «la Premsa catòlica ha de portar el seu propi, veritable i CARACTERÍSTIC tribut (subratllem aquest CARACTERÍSTIC, que indica que el judici del diari catòlic no s'ha de confondre amb el dels altres), especialment quan obres cèlebres o pel nom de l'autor o per l'èxit o per la tesi esdevenen típics exemples oportuníssims per a l'eficàcia del comentari, l'ensenyament i l'admonició».

Altres vegades haurem de retreure aquest interressant reforç que posa l'Osservatore a la nostra tesi constant de primacia de la moral sobre l'art, des de tant temps defensada en les nostres planes. — R.

Crítica teatral

Un quotidià catòlic, parlant de la primera representació de *Stratosfera* a Torí, escriu: «L'obra havia ja estat ben acollida a Milà, fa dos mesos. El segon acte ha obtingut particularment un èxit calorós i vibrant, fent sortir nombroses vegades els actors; i ho mereixia per la seva gradual i robusta progressió dramàtica, destinada a produir poderosos efectes».

I, explicada la trama de la comèdia, de la qual deu declarar: «És evident ço que valgui la nova obra sota l'aspecte de la moralitat: un cas doble de patologia morbosa que pot ésser veritat en la vida, però que, als temps que correm, no hauria de tenir curs», aquella «crítica teatral» prossegueix:

«Sota l'aspecte artístic, el treball és bo en el primer acte, excellent en el segon, mediocre en el tercer. Aquest últim acte apareix superflu, almenys una meitat. Viola [l'autor] té la força de suscitar i de fer desencadenar les passions, de revelar els moviments de l'ànim, d'agitar els seus personatges i conduir-los al conflicte, que és dramàtic i viu. L'artista és hàbil, té genialitat, té potència colorista i persuasiva.

«Els caràcters pintats per Viola són una mica esquelètics; no ens mostren més que ço que ell considera oportú: no hi ha molts parlaments. Tècnica d'home pràctic del teatre, coneixedor dels efectes».

«Execució òptima». La protagonista «fou d'una dolcesa profunda, exquisida; el seu sanglot i el seu plor van tenir accents persuasius en la delicadesa». Un altre va ésser un Conrad (Corrado) humaníssim i veritable, que commogué. Un terç «fou Hans, amb trets precisos en la seva aspror moridora». Al fi, «nombroses foren les vegades que els actors foren cridats a sortir, especialment en el captivador segon acte».

Nosaltres pensem i diem francament que la crítica teatral d'un diari catòlic no es concep així, no s'escriu ni es publica així.

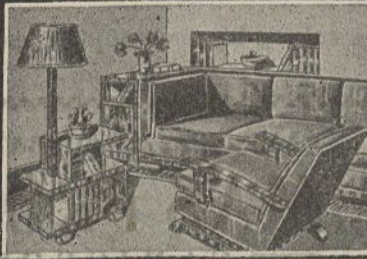
Si l'art mateix, cristianament entès, no és fi de si mateix, sinó mitjà nobilíssim d'educació i d'ele-

(1) Léon Jules: Dictionnaire des connaissances religieuses, Letouzey.

VIATGES DE "CATALUNYA SOCIAL"

La Direcció d'aquesta Revista es proposa organitzar uns viatges d'estudi (almenys un cada any) a l'estranger per a formar-se una idea de les organitzacions culturals i socials dels diferents països

Aviat es publicarà el programa del primer d'aquests viatges i també les condicions que per a pendre-hi part seran exigides

MOBLES

DECORACIÓ

TAPISSERIES

PELAI 40

**TELÉFON 15385
BARCELONA**

vació; si aquest seu objecte moral és sentiment, i inspiració, fins al punt que no hi ha art allà on l'obra no tendeix a tal meta, la crítica, la nostra crítica, no pot prescindir d'entendre així i així considerar la seva missió.

Que, si per condemnada hipòtesi, algú volgués insistir en l'«objectivisme» de l'art, i, escrit o figurat, el reduís als efectes d'un objectiu fotogràfic perfecte, d'una làmina puríssima, d'un desenrotllament irrepreensible, sense discutir el mal ni el bé, el vici o la virtut, sinó la forma, l'eficàcia amb la qual aquests pols oposats són retratats i expressats, direm que *aquí no es tracta d'art i de crítica considerats per si mateixos i en si mateixos, sinó considerats en càtedra (in sede), i per tant, en funció de premsa, i de premsa catòlica.*

Si els nostres periòdics i la moral i la política i l'economia i la pàgina literària i el fet de crònica i l'anunci publicitari volen ésser inspirats i disciplinats als fins del periòdic; i, si pel sol fet de comparèixer tot això, no en un llibre o en un opuscle, sinó en un full que s'anomena periòdic catòlic, deu, per consegüent, «ambientar-se» en aquesta càtedra, deu conformar-se a les raons per les quals aquesta existeix, no es veu per què no es degui sempre i en tota ocasió obeir amb coherència a la mateixa norma, al mateix propòsit.

No es veu per què, per exemple, es degui donar vent a una narració que, sota forma de novella, el periodista catòlic no hauria acollit a les seves columnes; així com un pare catòlic no hauria permès als seus fillets anar-la a veure representada en l'escena. «Inútil precaució», diria el vell Goldoni, si la crítica teatral ens porta a casa i amb el seu «bitllet» fa entrar per la finestra una història que hauria estat treta enfora de la porta i llençada al carretó.

No es veu per què, posat que era «evident ço que valgui el nou treball sota l'aspecte de la moralitat», com a «cas doble de patologia morbosa que pot ésser veritable en la vida, però que en els temps que correm no deuria tenir curs»; no es veu per què no solament tenia curs propi en el diari catòlic, sinó també l'aplaudiment sota aquell «aspecte artístic» que es pretén i s'inculca com a distint de l'aspecte moral. Això és per a fer tan evident com el merescut blasme moral, el mèrit artístic: digne de calorós èxit, vibrant de nombroses crides als actors, per un acte bo, per un altre acte excellent; per la força no sols de desencadenar les passions, per a revelar, agitar, dramatitzar, viure, amb una consumada tècnica i coneixement dels efectes. I com si no abastés l'apreciació intrínseca, vénen les lloances de l'execució: la dolcesa profunda i exquisida, els sanglots i els plors de delicadesa persuasiva i humanitat i verisme, i commoció i precisió. D'aquí vénen les diverses crides que abans i tot de l'obra arrosseguen la crítica.

Es vulgui o no es vulgui, la conclusió d'aques-

ta manera de veure l'obra d'art i de concebre la crítica, ve a ésser aquesta: *fetes totes les reserves morals, el treball per si mateix, com a obra d'art, mereix ésser vist i aplaudit.*

La qual cosa almenys, almenys en un diari catòlic, és desconeixement i ofensa de la seva missió. Perquè àdhuc admetent que l'art i la moral es poguessin divorciar, LA MORAL, tan mateix, VE PRIMER QUE L'ART. I ço que no és recomanable moralment, sinó que és deplorable, com un doble cas patològic, no pot oferir-se a la consciència dels lectors, a la de les famílies, pròpiament per aquella mollesa de l'art que per nosaltres equival a la seva prostitució, mentre li daria la mà el mateix diari catòlic: perquè lloa ço que blasma, invita a allò mateix que reprova; perquè fa llegir ço que no es deuria veure ni sentir.

No pretenem la radical decisió nostra de no parlar d'un art que en les condicions i en les concepcions modernes del teatre, de tres-cents seixanta-cinc dies de l'any, almenys quatre-cents disset vegades, compreses les sessions diürnes, constreny massa l'espectador cristià a la condemnaació o a la reserva. No pretenem que es vulgui judicar el teatre d'avui com un llenguatge que expressament no entenem, com una idea que no té lloc en el nostre ordre d'idees. Admetem que en altres diaris que no siguin el nostre, en el qual veritablement hom no recerca pas la crítica teatral, el lector catòlic, la família catòlica cerquin una indicació, una guia. Però a tant pot bastar, com bastava a l'esmentada *Stratostera*. aquell «és evident ço que valgui el nou treball sota l'aspecte de la moralitat: coses que en els temps que correm no haurien de tenir curs». I a bon entenedor, *poques paraules*. Que si mai una perla, una que altra vegada, sortís a flor de l'aiguamoll, llavors serà el cas, llavors serà el deure de treure-la a la claror del dia i extreure de la lloança del bé, per irresistible virtut de contrast, tot l'avorriment del mal.

Que no s'objecti que la indicació, la guia no és suficient per a un diari catòlic, per a un diari àdhuc moralitzador i educatiu; que l'art a punt per al gran concepte que en tenim és, o deuria ésser, palanca de moralització i d'educació; que el teatre, en tots els pobles més desenrotllats i civilitzats, és una de les seves expressions més potents; que no és, per tant, possible reduir-se a la funció d'un indicador, d'un guàrdia regulador del tràfic ètic o artístic; sinó que convé discutir, preveure, resoldre, guiar, d'aquesta manera, en fi, però no sols d'un teatre a l'altre ni per esquivar-los tots, sinó certament, en aquells senders de l'art que el P. Semeria anomenava florits.

Estem d'acord. Però llavors no pels senders, com veurem, de la crònica teatral i que condueixen d'un teatre a l'altre, quan més aviat caldria esquivar-los tots, perquè són tots al revés de florits, fan olor de patologia. Certament, des d'una altra càte-

CAMISERIA :: CORBATERIA :: MITGERIA :: GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

— CAMISERS —

CASES ESPECIALITZADES
PER A LA MIDA

24, Portaferrixa, 26 / Telèfon 17642 / BARCELONA / 16, Fontanella, 16 / Telèfon 12211

dra i sota una altra llum i per ben diverses preocupacions que no siguin satisfer, entre altres coses, el propi debit de la targeta d'entrada gratuïta (*per ben diversa preoccupazione che non sia di assolvere fra l'altro, al proprio debito della tessera serale gratuita*) i fugir del disgust de sentir-se bescantat per rondinaire.

Heu-vos aquí la pàgina o la columna de les qüestions literàries i artístiques.

Aquí es veuen, no en els límits de l'episodi, sinó *sub specie aeternitatis*, per dir-ho així, els problemes de l'art, de la seva competència, dels seus deures; dels nostres deures de periodistes catòlics, enfront d'ell, posant-hi enfront de les ànimes. La narració, fatalment ingrata, o se suprimeix, pujant als termes supremes d'una tesi o d'un problema, o es tempera imprimint-li l'aspecte d'un cas, d'una *questio moral*. Aquí, el judici salomònic que esquartera la criatura, entre ètica i art, no és necessari, no té raó d'ésser; sobretot no pensa destillar, irresistibles, de la ploma, les lloances a la tècnica, als efectes, a l'amabilitat consumada, al marc del pèssim quadre, i aquells ornaments en baix més aviat que en alt relleu, de la recitació. Aquí es fa doctrina; es fa escola. S'eleva l'escena a la vida, la paraula al pensament, l'obra d'art al pla de l'etern combat entre el bé i el mal, per la victòria del bé que nosaltres propugnem. I a l'art, així com al teatre, la Premsa catòlica porta així el seu propi, veritable, CARACTERÍSTIC tribut, abarcant-lo en síntesi, preveient els resultats, especialment quan obres cèlebres o per nom de l'autor o per l'èxit o per la tesi esdevenen típics exemples oportunitats per a brodar més eficaçment el comentari, l'ensenyament, l'admonició.

També nosaltres som del nombre. Tampoc nosaltres no hem mai descuidat aquest escorç vital de la vida que tota ha de passar en les pàgines del diari, com damunt d'una pantalla animada del pensament: en els diaris catòlics animat, penetrat, del pensament catòlic. I creiem que els nostres lectors no ens han imputat com una llacuna la crònica teatral deixada de banda, perquè és inconcloent, massa sovint, enfront a la grandiosa complexitat del problema artístic.

Ço que importa, així, és que aquest problema artístic sigui posat i seguit com la natura, el caràcter, el fi de la nostra premsa exigeix. Solament així, qui fa crònica teatral no obre en les pàgines una llacuna moral per a omplir, o creient omplir, una simple llacuna periodística.

(Els subratllats són nostres.)

V.

(Traducció de R.)

Perfil setmanal

Les reformes socials i les dretes

PER GASTON GERARD

En la campanya electoral que acaba de transcórrer s'ha fet ús d'un cas, convertit en argument, que ens interessa analitzar amb serenitat: es tracta de l'anul·lació del Laude en el treball del comerç al detall, portada a cap pels dirigents de la situació política anterior. D'aquí se n'ha volgut derivar la necessitat de què tots els dependents i els treballadors en general manifestessin la seva aversió als partits de dreta, considerant-los com a enemics de la classe treballadora i enemics de tota reforma social en benefici de la mateixa.

Nosaltres no podem, ara, entrar en les raons que aconsellaren l'anul·lació del Laude, ni volem defensar dita anul·lació; és un fet que pertany a la història, i no és aquest el moment a propòsit per analitzar-lo. Unicament ens interessa demostrar com els polítics de dreta no són pas enemics de les reformes socials ni de la conquesta d'un benestar el més fàcilment possible per a les classes humils i treballadores de la societat.

En efecte; a qui es deuen les grans lleis de reforma social a Espanya? Als partits de dreta, en general. Els noms de Dato, Maura, Vescomte de Eza, Sangro Ros de Olano, etc., diuen alguna cosa en aquest punt. I si d'ací passàvem a altre ordre d'organitzacions, com la que ha produït les assegurances socials de caràcter estatal (assegurança de la vellesa, de maternitat, d'accidents, etc.), només hauríem de fer que recordar el nom del patrici català i cristià senyor Maluquer i Salvador, que, ajudat dels col·laboradors de l'Institut de Previsió Srs. Severí Aznar, Inocenci Jiménez, López Núñez, etc., tots ells del grup de la Democràcia Cristiana, han estat els veritables impulsors i estructuradors d'aquesta branca tan important de la reforma social espanyola.

Limitem-nos a les lleis socials, però. Les que més grans beneficis han rendit al proletariat es deuen a les dretes, a homes de dreta i a partits de dreta. La llei d'accidents del treball — la que major injustícies ha reparat — és obra d'un polític conservador. La llei de vagues, reconeixent el dret a les mateixes i establint els tràmits per a fer-la legal, és obra de Maura. La llei de treball de dones i nois es deu als conservadors, igual que la del repòs dominical, i tantes d'altres. I quan arriben els temps de la Dictadura, la gran reforma de l'organització corporativa, que ha instaurat les defenses dels Jurats Mixtos i que ha produït tota una nova organització en sentit social dins l'Estat, és obra del Sr. Aunós, polític conservador.

I encara podríem adduir que certes lleis promulgades pels esquerrans des del Poder, com la mateixa llei implantant l'assegurança de maternitat, es trobaven ja preparades per anteriors situacions conservadores, i que només el senyor Largo Caballero va haver de recollir per a portar a la Gaceta, i promulgar-la, però sense que fos obra d'ell. I quina una llei ha estat obra directa dels socialistes, com la d'associacions professionals, per exemple, s'ha trobat tan forta en les seves disposicions precisament pels organismes obrers, que ni els seus autors s'han atrevit a fer-la efectiva en les seves disposicions més ca-

Ja sou subscriptors

de

CATALUNYA SOCIAL?

racterístiques. El senyor Largo Caballero, autor de la mateixa, no la va posar en pràctica, i en va consentir totes les infraccions, tot i ésser obra d'ell, perquè les classes obreres la trobaren enormement vexatòria i injusta i la refusaren en absolut.

Qui dirà, doncs, que els polítics dretans siguin enemics de les classes treballadores en les seves reivindicacions de justícia i en les reformes socials a favor del seu millorament i major benestar eco-

I fins en l'esfera de la iniciativa privada, d'on han derivat les reformes socials implantades per aquest camí, sinó de l'esforç de les classes patronals catòliques? Ara mateix, fa poc temps, a Reus, ha nascut el primer brot, a Catalunya, en institucions privades, d'implantació del subsidi familiar; i ha estat fill, no pas dels senyors esquerrans i opulents industrials que es diuen senyors Sunyol i Garriga, Mangrané, Pla i Armengol, etc., sinó d'un grup de patrons catòlics que, sense altre estímul ni altre motor que el de la seva consciència, han entrat per aquesta nova via, que pot constituir una renovació social del país.

No hi ha dret, doncs, a mostrar les classes socials de dreta com a enemics del benestar obrer i de les reformes socials que hi condueixen. No negarem que es troben molta vegada resistències entre dites classes socials; però assegurem, amb dades a la vista, que per cada llei social iniciada i propugnada per polítics esquerrans, són més de vint les degudes a iniciativa de les classes socials de dreta, i que per cada reforma espontània, no legal, nascuda en el si de les classes productores entre elements de dreta representen ben poca cosa, per no dir res, les derivades dels nuclis patronals esquerrans. Més ben dit, entre aquestes, en realitat, no en coneixem cap ni en podríem citar una per mostra.

No hi ha dret, doncs, a fer campanya en aquest sentit, valent-se i aprofitant-se d'un fet discutible, sobretot de cara a la incultura popular i de cara a la conquesta del vot dels dependents.

Consti bé, per tant, que les grans reformes socials, a Espanya, es deuen als governants de dreta, en general, i que, a casa nostra, com ha passat a Bèlgica i a tants altres indrets, la legislació social és obra dels catòlics per damunt dels altres agrupaments socials. Els socialistes han tingut prou feina a preparar revolucions, que, si han produït algun resultat, no ha estat altre que el de la fam, de la misèria i de la mort dels obrers o que, almenys, ha produït aquelles crisis que tant mal han fet durant els últims anys a tots els estaments socials, especialment als treballadors manuals.

És natural que en període electoral s'aprofitin els arguments a favor dels contendents en la lluita civil; però això no ha d'ésser mai a costa de la incultura del poble i atiant odis entre les diverses classes socials, i menys encara amb arguments falsos de tota falsedat, com el que queda indicat i rebutat.

Moviment Social

Austria. — *L'estructuració del Corporativisme a Austria.* — L'organització corporativa no consisteix en el copsar d'aquí i d'allà dels sistemes polítics existents; no és una mena de socialisme o de capitalisme; l'organització corporativa és una cosa fonamentalment nova. És cosa clara que una semblant innovació radical no s'obté entre avui i demà, sinó que, si ha de subsistir, solament pot desplegar-se d'una manera orgànica. Per tant, a Austria s'han previst etapes en el camí d'arribar a l'organització corporativa.

En la Constitució s'han fixat set grups principals de l'economia: Agricultura i Selvicultura, Indústria i Mines, Arts i Oficis, Comerç i Comunicacions, Banca, crèdits i assegurances, Professions liberals i Serveis públics. Cada un d'aquests agrupaments ha de tenir autonomia pròpia sota la vigilància del govern. L'Agricultura i els Serveis públics formen dos agrupaments ben específics, mentre que la Indústria i mines, Arts i oficis, Comerç i Comunicacions, Banca, crèdits i assegurances i les professions liberals estan íntimament relacionats.

En l'Agricultura, les diferències entre amos i mossos no han pres la violència que tenen, per exemple, en la Indústria. (La proporció entre amos i mossos també és diversa de la de la Indústria). L'organització agrícola actual compta amb treballadors de la terra en vistes a l'actual organització corporativa. Els obrers del camp formen, en la Cambra agrícola, un grup. Un comitè paritari tracta els problemes més importants per a uns i altres. Demés, els obrers del camp i empleats figuren en cada comitè tècnic.

La llei sobre l'organització de la professió de serveis públics fa temps que està dictada; ella representa l'organització definitiva d'aquest estament. Però com en aquesta organització falten els patrons, no pot ésser presentada com a exemplar de l'organització corporativa.

La pedra de toc per al bon èxit de l'organització corporativa està en el bon èxit de la col·laboració de patrons i obrers en la Indústria i Mines, en el Comerç i Comunicacions, en la Banca i assegurances i en les professions liberals. És clar que la nova organització fonamental no es pot introduir de cop i volta, sinó per etapes. El ministre O. Neustädter-Stürmer, que té confiada la legislació sobre l'organització corporativa, ha esbossat les tres etapes de l'estructura d'aquest règim: La primera, ja aconplerta, es caracteritza per la creació d'un front unitari, lliure, d'obriers de la Indústria i Mines, Arts i oficis, Comerç i Comunicacions, Banca, crèdit, assegurances i professions liberals. La llei que crea el front del treball regula la representació dels obrers de les fàbriques. La segona etapa arriba a la fi. És

BIOSER FORTIFICA

tracta de crear una federació d'arts i oficis, bo i donant una organització unitària a les múltiples i disseminades representacions d'interessos de patrons.

Probablement, pel gener del 1937, el nou front dels patrons haurà emprès les seves activitats, si bé la Cambra dels industrials ja actua des del 1935. Aquestes representacions estenen la llur esfera d'acció a tots els patrons de la branca corresponent. Poc a poc s'ha d'accentuar la col·laboració de patrons i d'obriers en les diferents branques; cosa que ve a ésser una sanció de l'estat de coses actual. Quan l'organització corporativa sigui completa, no es trobaran a faltar les representacions especials de patrons i d'obriers. Precisament per part dels obrers hi ha, en l'aspecte social i econòmic, una quantitat tan gran d'interessos comuns que la unió de sindicats sempre tindrà una funció important.

Ara, anem a ocupar-nos de la primera i segona etapa, ço és, sobre el que existeix actualment d'organització corporativa.

La lliga austríaca de sindicats d'obriers i dependents és la representació dels interessos dels obrers, dependents i empleats en la indústria, a les mines, als oficis, al comerç, als transports, a la banca i assegurances i a les professions lliures. Ha de complir la seva missió amb esperit cristià, patriòtic i social, allunyada de tota activitat política. El seu camp d'acció s'estén per totes les regions de l'Estat federal. L'entrada a formar part de la lliga de sindicats és lliure. L'acció dels contractes col·lectius que s'estipulen per mitjà de la lliga dels sindicats o de les organitzacions que en dependen és obligatòria per a tots els obrers o dependents que cauen sota d'aquestes branques, formin part o no de la lliga de sindicats. D'aquesta manera s'afavoreix la unitat dels contractes col·lectius.

Demés de la representació dels interessos dels obrers i dependents, la lliga de sindicats té la missió de preparar l'articulació dels obrers i dependents en la societat estructurada per professions.

La lliga de sindicats es divideix en associacions professionals, una per cada grup: associació professional per a la indústria; associació de miners, associació professional d'artesans, associació professional pel comerç i transports; associació de banca, crèdit i assegurances i associació de professions lliures.

Les associacions professionals estan dividides en sindicats que agrupen els obrers de les diverses branques; així, l'associació professional d'indústria i mines abarca els sindicats metallúrgics, d'indústries elèctriques i de l'art de la construcció.

La lliga de sindicats, que, com s'ha dit, es basa en l'associació lliure, té la missió de recollir tots els individus allà on siguin, fins al poble més petit on hi ha una indústria insignificant.

Per tant, es fa necessària una divisió molt extensa. La lliga de sindicats té subdivisions i unions regionals; aquestes comprenen les unions locals on hi ha un mínim de cinc individus. Aquestes unions apleguen, a la vegada, els sindicats locals. L'última subdivisió dels sindicats són les unions locals.

Correspon a les organitzacions professionals obres les organitzacions patronals que estan formades per la federació d'industrials, federació d'artesans, federació de transports, federació de banca i assegurances.

La federació d'industrials austríacs va començar

d'actuar al primer de gener del 1935. La seva actuació s'estén a la indústria i mines. La seva jurisdicció abarca tot el domini federal. Té la representació exclusiva dels interessos patronals de la indústria i mines. Aquesta federació té les mateixes divisions tècniques i regionals que la lliga de sindicats.

La lliga d'artesans té unificada la representació exclusiva pública i legal dels interessos dels artesans, i respecta la seva organització tradicional. Les federacions d'artesans obligatòries són el fonament del nou ordre, però en forma modificada. La lliga d'artesans es subdivideix en unions que, amb poca diferència, corresponen a les divisions professionals de la indústria; el nombre, emperò, de les unions és molt més considerable que la lliga d'industrials. Les unions tenen, en cada regió, una suborganització: el gremi.

La lliga de comerç i de transports comprèn una representació exclusiva, única, pública i legal dels interessos del comerç, de les empreses de transports i dels comerciants de tabac. S'estableixen organitzacions patronals per als tres grups d'empreses: lliga de comerç, lliga de transports, lliga de comerciants de tabac, les quals tenen el deure de vetllar pels interessos especials dels grups de patrons que en formen part. S'organitzarà una secció especial de la lliga o Cambra de Comerç per les cooperatives de consum. Cal subratllar que cada una d'aquestes tres lligues o cambres de comerç, de transport i de tabac gaudeix d'una perfecta autonomia. La lliga de comunicacions solament representa els interessos generals a les tres lligues.

Corresponent a la subdivisió dels artesans en gremis, la cambra o lliga de comerç es subdivideix en grups comercials. Aquests grups es divideixen en seccions. Demés, es formaran lligues especialitzades. Amb tot, aquestes lligues són voluntàries i tenen la representació de determinats interessos. En aquest cas es demostra que l'organització corporativa no és un sistema rígid, sinó, al revés, s'adapta a les necessitats econòmiques. La lliga o cambra de transports es divideix sota l'aspecte territorial i sota l'aspecte tècnic.

La lliga o cambra financera reuneix les diferents organitzacions que fins ara eren separades. La lliga financera té la representació exclusiva, pública i legal dels interessos dels bancs, caixes de crèdit i d'assegurances. La diversitat tècnica dels grups units en la cambra financera s'ha tingut en compte per mitjà de la creació d'associacions tècniques, per exemple: associació de bancs d'emissió, associació de cases d'assegurances; associació tècnica de bancs de construcció.

Es fan treballs per al projecte de llei per a la unificació de l'organització de les arts liberals. La multiplicat d'aquestes fa que sigui difícil una organització conjunta. Com a representants d'interessos públics i legals hi ha fins ara la cambra de metges, la d'advocats, la de notaris, la d'enginyers i la de farmacèutics.

És important el principi de la formació de dirigents que té interès per a la lliga de sindicats i també per als representants dels patrons. La direcció de les associacions o lligues s'ha de basar en la voluntat dels socis. Cada soci ha d'elegir representant entre el cercle d'aquelles persones que coneix, de tal manera que està capacitat d'exercir el dret de vot amb consciència, ço és, elegir aquell que, segons la

seva experiència, és el més capacitat. Hi ha una cadena ininterrompuda des dels socis del sindicat local d'una professió determinada fins al president de la lliga de sindicats. L'assemblea local elegix el cap de la delegació local. Aquests caps constitueixen l'assemblea regional del sindicat. De l'assemblea d'aquests caps en surten els directors regionals, i de l'assemblea d'aquests directors regionals s'elegix la presidència del sindicat. Aquesta està representada en l'assemblea de les associacions professionals. I aquesta assemblea elegix el president de la lliga d'associacions professionals que estan representades a la junta de la lliga de sindicats. I aquesta junta elegix els presidents de la lliga de sindicats.

Demés, en la llei referent a la representació dels interessos dels patrons s'estableix l'obligació de la col·laboració conjunta.

Precisament per mitjà d'una col·laboració conjunta de les diferents lligues o cambres es pot arribar a anivellar el barranc que separa els treballadors dels patrons. La llei sobre les collectivitats en les empreses tendeix a establir la col·laboració mútua en les indústries. Està fora de dubte que solament hi haurà una representació pràctica dels interessos dels obrers en les fàbriques quan hi haurà una representació serrada de l'estament obrer; i una col·laboració entre patrons i obrers solament serà possible quan les lligues de patrons i d'obers actuïn conjuntament.

Té una gran importància que tant les lligues de patrons com les lligues d'obers puguin exercir la llur acció damunt de tots els individus de la branca corresponent. Un contracte col·lectiu conclòs per

un sindicat o associació professional de la lliga de sindicats amb la respectiva representació patronal, si no es diu res al contrari, té valor obligatori per totes les empreses del país del mateix ram, que cauen sota la jurisdicció que abarca aquest contracte. Per tant, un patró, baldament no sigui soci de la cambra patronal, no es pot desentendre del contracte col·lectiu establert per la corresponent lliga de patrons. Tenen importància singular les disposicions legals que prevenen el deure, per part dels patrons, de prendre decisions que toquin interessos importants dels obrers i que donin peu a la lliga de sindicats o a la corresponent associació professional a prendre una posició. Demés, en la representació dels interessos de patrons i obrers cal establir comitès paritaris a base de certes disposicions legals. Semblant comitè constitueix el comitè professional. Està integrat per igual nombre de patrons i d'obers. Està cridat a resoldre els problemes que afecten els interessos de patrons i d'obers. Per dirimir les discussions entre patrons i obrers s'estableixen els jurats mixtos integrats per patrons i obrers, els quals també han d'ésser paritaris.

Ja des d'ara es neutralitza un dels més grossos perills de l'organització corporativa. Seria la cosa més equivocada que les organitzacions professionals s'exclouessin mútuament. Això no seria altra cosa que el substituir l'egoisme individual per l'egoisme dels grups o de les professions. El perill s'ha evitat dintre de la cambra o lliga sindical. L'organització corporativa ha de tenir una espècie de secretariat general per les associacions professionals i sindicats semblant a l'Oficina internacional del Treball de

COL·LEGIALS

El més extens assortiment en
Impermeables, Capes, Trinxeres,
Abrics cauxufats estampats

CASA ROSICH

Casa fundada l'any 1850

Ronda de Sant Pere, 7 :: Tapineria, 33
Avinguda Portal de l'Angel, 25

Tresor de la Llengua, de les Tradicions i de la Cultura popular de Catalunya

per

A. GRIERA

Vol. I: A - Azoics

Vol. II: Babaïar - Buvor

Vol. III: Ca! - Cavegol

Vol. IV: Caveguell - Cutxilla

Cada volum en 4.t passa
de tres-centes pàgines.

Preu de cada volum: 30 pessetes

Pot adquirir-se a EDICIONS CATALUNYA S.
BARCELONA, Pl, 12, i a les principals llibreries

Ginebra per al moviment obrer dels diferents països. Per la part patronal, ho facilita l'estructura unificada i sistematitzada de la representació d'interessos, la qual actua d'una manera conjunta. Demés, està previst que, després de transformades les actuals cambres, es dictaran noves lleis per atendre als problemes de conjunt que s'ofereixin a la indústria, a les mines, als oficis, al comerç, als transports, a la banca o a les assegurances.

La sola organització no pot conduir a la creació de l'ordre o Estat corporatiu. Però el canvi de la manera de ser de la societat no es pot aconseguir sense una nova estructura social i econòmica. És, per tant, sumament important que les lleis sobre la representació d'interessos de patrons i d'obriers creïn una organització encaminada a la col·laboració entre uns i altres, i estableixin lligams entre els principals agrupaments econòmics per tal d'evitar i d'impedir l'isolament.

Vida Catòlica

La dissolució d'«Action Française». — Fa uns dies que, en l'avinentesa de l'enterrament de Teodor Bainville, historiador i dirigent d'«Action Française», un grup de joves que pertanyen a aquesta organització cismàtica apallissà el líder socialista Léon Blum. Resultat d'aquest afer ha estat la dissolució de la susdita organització político-cismàtica.

Com les doctrines i les teories d'«Action Française» han produït grans estralls a la joventut del nostre país i encara hi té devots i admiradors, en estendre-li el govern francès la carta de defunció (dissolució), la seva història pren certa actualitat.

L'«Action Française» fou fundada en 1899 i es caracteritzà per la seva energia i esperit nacional enfront dels governs febles. Va guanyar importància en un petit cercle, per la personalitat del literat dotat de grans qualitats, Charles Maurras, i abandonà la seva ideologia republicana. Maurras, format i dependent del positivisme de Comte (cal recordar que els definidors de la doctrina catalanista han estat positivistes i admiradors de Comte), cregué que França, l'hereva de l'esperit grec i de la disciplina romana (el mateix es digué de Catalunya), únicament podia salvar-se, en els temps moderns, girant les espatlles al subjectivisme i a la democràcia. Ell féu que l'A. F. fos monàrquica. Això li guanyà les simpaties dels cercles catòlics, especialment de la noblesa, i això fou més fàcil quan Maurras, si bé era ateu i positivista, reconeixia i lloava la importància de l'Església per al manteniment de l'ordre i de l'autoritat i, a la vegada, combatia la legislació francesa anticlerical. En l'Església Catòlica no hi veu l'esperit de Crist, sinó l'organització filla del geni romà, que ha superat l'esperit subjectivista jueu, que s'havia filtrat al Cristianisme naixent. És ell qui defensa aferrissadament les mesures de l'Església dictades contra del liberalisme subjectivista i contra del Modernisme; i ell, que a la fi era modernista, obté la simpatia dels cercles eclesiàstics, àdhuc dels mateixos integristes.

La relació que ha tingut amb l'Església i la simpatia que li fou atorgada per certs cercles eclesiàstics, feren que Maurras pogués fer que fos una rea-

litat el pla de Comte, d'unir els positivistes i els catòlics en una acció política conjunta.

Els catòlics francesos veien en una restauració monàrquica el mitjà d'arrencar l'Església de l'estat deplorable de viure fora la llei i esclavitzada a què l'havien portada el liberalisme i la francmaçoneria.

Una propaganda reeixida de la *Revue de l'Action Française*, fundada en 1899 i convertida en diari en 1918 (edició de 30.000 ex.), acompanyada de cursos de formació, serví per difondre aquesta ideologia. La seva força fou en la joventut, que es feia seva per mitjà de la seva forma brillant, per les conseqüències simplistes, per l'aplom dels directors en les crítiques fetes sense pietat de l'enemic. Els seus lemes, «Servir la restauration par tous les moyens», «Politique d'abord», donen idea de com la política era tractada en els cercles d'A. F., fins arribar al nacionalisme anticristià. Durant l'armistici, els dirigents d'A. F. foren els enemics irreconciliables d'Alemanya.

L'Església catòlica fou utilitzada, per part dels seus partidaris, com a una arma política purament. Els seus membres, sobretot després de la condemna de Sillon i del caire herètic de les seves doctrines polítiques, han causat perjudicis greus a la causa catòlica. Aquí es veu clarament com per tot arreu on els catòlics col·laboren amb els incrèduls, els catòlics són guiats per camins erronis (això és la història política dels molts catòlics de Catalunya que han militat o militen en certs partits).

Molt aviat s'aixecaren sospites contra l'A. F. En 1905, *Le Correspondant* va llançar el primer crit d'alerta. En 1909 i 1910 publicaven articles contra l'abbé Lugan, J. Pierre, M. Blondel i apareixia el llibre de Laberthonnière: «Positivisme et Catholicisme». A. F. contestava amb vehemència i criticava els seus contraris de falta d'esperit cristià. Quan els bisbes d'Albi i Frejus, antics mestres de Maurras, es van adreçar a Roma, el Sant Ofici va prendre pel seu compte l'afer de l'A. F. Sis llibres de Maurras i la revista foren posats a l'Index. Pius X confirmà la sentència al 27 de gener del 1914, si bé es reservà l'oportunitat de la seva publicació. Alts dignataris de l'Església advocaven en favor seu; la seva lluita contra el modernisme li havia guanyat protectors a Roma. Benet XV també ajornà la condemna per raó de la situació creada per la guerra. La influència de l'A. F. minvà durant aquest pontificat i fou objecte de noves preocupacions quan Roma preparava un *modus vivendi* amb França, el qual era atacat furiosament amb marcat gallicanisme. El Nunci de S. S., Monsenyor Cerretti, fou atacat burdament.

Aquesta evolució de l'A. F. i la influència que cada dia guanyava a França i a Bèlgica donaren peu a que S. S. Pius XI examinés personalment el problema de l'A. F. Per indicació seva el Cardenal Andrieu, de Bordeus, va prendre posició contra l'A. F. en una carta (25-VIII-26), dirigida a uns joves que li demanaven directives en relació a aquesta organització. Declarava el cardenal que és lliure als catòlics declarar-se per una o altra forma de govern, però que no podia estar sota les directives de l'A. F., perquè no es limita a la política, sinó que representa una ideologia, que és ateu en els fonaments i condueix a un neopaganisme. Mentre l'A. F. protestava vivament, no podent discutir cap de les idees fonamentals exposades pel cardenal, el Papa Pius XI, en una carta, es posava del tot al costat

del cardenal, i, a darreries de setembre, repetia el seu judici a una peregrinació de terciaris franciscans. Després de moltes gestions, l'Església no acceptà com a suficients les garanties que es donaven als catòlics.

Després d'una sèrie d'atacs al Papa per part de Daudet, Pius XI declarava, en el Consistori del 20 de desembre del 1926, que era prohibit pertànyer a «Action Française», i el llegir el seu diari. Després d'una sèrie de rebel·lies, al 29 de març del 1928, l'episcopat francès ordenà la manera com calia tractar els partidaris de l'A. F. i els lectors del seu diari, i per decret de la Penitenciària, del 16 de novembre del 1928, l'absolució d'aquells confessors que haguessin absolt partidaris de l'«Action Française» que, a pesar d'ésser advertits, no l'abandonessin.

Crònica de la Setmana

Les eleccions a Catalunya. — El seu resultat no ha estat pas falaguer per a nosaltres, contra el que feien esperar totes les previsions dels diferents partits polítics que donaven com assegurat el triomf de les dretes en alguns districtes catalans. Les candidatures d'esquerres han obtingut la victòria en els cinc districtes de Catalunya, així variant poc les posicions anteriors en els mateixos, excepte a Barcelona-ciutat, on la superioritat ha estat tan decidida com inesperada per a les esquerres.

Què ha passat, aquí? Les hores següents a una derrota no són pas les més a propòsit per a fer càbales sobre les causes de la desfeta. Però si nosaltres haguéssim de jutjar el fet, que a tots ens ha produït el dolor consegüent, ens atreviríem a fer dues afirmacions categòriques, en la seguretat de no ésser desmentits: primera, ha estat causa de la desfeta de les dretes, sobretot a Barcelona, la manca d'esperit cristià en molts elements que es diuen social-conservadors, que s'han deixat emportar per altres problemes d'interès, però que en el moment actual havien de restar en segon terme, i no han tingut pre a res en compte els altíssims interessos de l'Església, que ara es posaven en litigi en la vida pública del nostre país; i segona, la manca d'esperit de sacrifici per part de molts elements de dreta, que, en el major nombre de casos, s'han limitat a portar el seu vot a l'urna, quan no n'han prescindit per motius ben petits, ha fet la resta.

Tots sabem de molts que es diuen catòlics que no han tingut escrúpol per a votar la candidatura esquerrana i per aconsellar l'abstenció en un moment de la gravetat del present. I tots sabem d'altres elements que es diuen socialment conservadors — alguns que són milionaris i que formen part d'associacions piadoses — que no han tingut cap escrúpol de votar les esquerres i àdhuc de proposar la unió d'algun partit d'ordre amb les mateixes, portant i tot la iniciativa en aquest sentit. Mentre al nostre país sigui possible unir milionaris i comunistes — com ha passat en les esquerres —, i mentre vulguin fer-se compatibles el sentit cristià de la vida amb les afirmacions d'atac i de persecucions als drets de l'Església, no ens estranyem de les aberracions que se'n deriven i no ens meravellem de re-

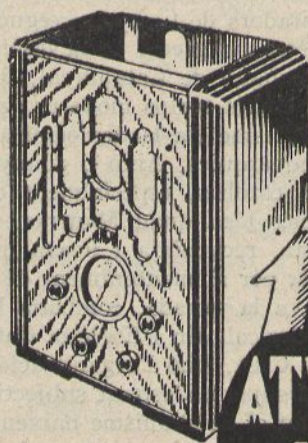
sultats com el de diumenge passat, en les eleccions, arreu de la terra catalana.

La resta del bon èxit esquerrà l'han donat els presos, els homes tancats entre reixes, el record de Macià exhibit a darrera hora, i altres motius sentimentals, que tenen sempre tanta importància en el nostre poble, dissortadament. Som excessivament sentimentals i mediterranis, i, com digué un dia Unamuno, ens ofega l'estètica i el sentimentalisme. Per això és tan poc nostre el sentit polític, i per això les caigudes de la nostra història dels temps d'ara com a poble s'enllacen tan bé amb les caigudes de Catalunya durant tota la seva història, caigudes que s'han produït gairebé sempre en els moments culminants de la mateixa i quan el renaixement ha pogut ésser-ne la derivació.

Es tracta ja d'un fet consumat, però; i val més que n'estalviem els comentaris. Ara cal esguardar l'esdevenidor, i treure lliçons, si és que l'estètica i el sentiment no ens tornen a ofegar, com ara, la veu de la raó, per a casos posteriors. Cal reemprendre la tasca, ja que la vida és lluita, i el cristià, en cap moment, no es pot ni es deu deixar dominar pel pessimisme. Ja diguérem, en finir la campanya electoral, que els triomfs no ens pertanyen ni les caigudes ens han de portar al descoratjament. Lluitem per Crist, i cal, ara més que mai, seguir la noble lluita, i intensificar l'Acció Catòlica, anar al poble, sacrificar el nostre egoisme i tornar a portar a l'Església les masses populars, massa anys desateses i massa temps conreades pels enemics del nom de Crist i de la justícia.

A la llarga, sabem que ni uns milers de vots no havien de tornar més cristiana la societat nostra, ni uns milers de vots de menys havien de fer-nos creure que tot es trobi desfet dins de casa. Optimisme cristià i treball abnegat. I les victòries ja vindran, quan Déu ens en faci dignes, pel nostre treball de cada dia i de cada hora en honor de la seva santa Causa.

Les eleccions arreu d'Espanya. — Tampoc no han obtingut el resultat favorable que tots hauríem

1236
ATWATER
KENT
RADIO

Auto-Electricidad
— S. A. —

Diputació, 234
BARCELONA

desitjat. Sobretot algunes grans ciutats, dominades pel socialisme, han fallat; i la falla és doblement dolorosa per la seva significació social dins de la Península. Però encara és més trist que hagin fallat districtes rurals que es donaven com a favor indiscutiblement per a les dretes.

Què ha passat aquí perquè, contra tota aparença i tota previsió, un corrent d'esquerrisme ho hagi dominat tot i s'ho hagi endut gairebé tot? És impossible fer càlculs, donada la urgència del temps en què escrivim des del fet electoral. Tot restarà aclarit algun dia, sense que això vulgui significar que tractem de posar en clar les causes misterioses ni ocultes.

A hores d'ara es diu que la majoria parlamentària serà esquerrana, i que tornarem als temps de l'Azaña i els socialistes, del tràgic primer bienni governat pels quals sembla haver-se oblidat la memòria de molts espanyols, per desgràcia.

Les primeres mostres. — Les primeres mostres de l'esquerrisme triomfant ja les patim a Catalunya, car el Governador designat ha estat l'esquerrà senyor Moles, antic Diputat, al mateix temps que han estat reposats els Ajuntaments que el dia 6 d'octubre s'acomiadaren del país llançant els càrrecs municipals per la finestra. Ja hem començat a escoltar allocucions per ràdio, i ja els símptomes són els mateixos que precediren els fets lucuosos abans esmentats, i que tots desitjàvem haver oblidat. És a dir, tots no, que si així fos, no s'hauria pogut produir la votació esquerrana present. Què hi farem, si gran part dels catalans són inconscients!

Ara suposem que aniran sortint mesures polítiques com la de reinstaurar el Patronat Universitari, tan famós i allunyat; i potser no estiguem ja massa lluny de la reobertura del Parlament de Catalunya, que fins ara a ningú no ha fet falta, ja que amb un Parlament a Madrid en tènem ben bé de sobres.

Suposem que tampoc no trigarem a veure peticions de rabassaires, reivindicacions de tota mena, i, en un mot, totes aquelles manifestacions que a tots ens han de conduir altre cop, no pas a la pacificació dels esperits, sinó al desfici d'altres dies, enyorats pels revolucionaris, però sincerament odiats per tots els catalans de seny que, pel que es veu, cada dia són més pocs.

En fi; revestim-nos de paciència i disposem-nos a reveure tots aquells personatges xirois que un dia ens haurien fet tan feliços, si no haguessin estat les tristes conseqüències de la seva actuació; a sentir diàriament cent discursos per ràdio i per altres mitjans; i a veure quin paper hi fan en tot això els novells amics comunistes, que són un element nou i ben digne de tenir en compte a Catalunya i en el futur Parlament, car de la nostra terra sol ja els n'enviem de sis a set en forma de Diputats.

A Catalunya hem collit els primers fruits del

nou estat de coses. A Madrid ens seguiran, i veurem com es planteja la inevitable crisi política i com es constitueix el nou Govern esquerrà-socialista, que ben segur serà una realitat quan aquestes ratlles arribin a les mans del lector. Serà el senyor Azaña el seu cap, cosa lògica, si, com ara es diu, la majoria parlamentària és esquerrana? Amb quina participació de socialistes i altres extremistes? I amb quines exigències per part d'aquests partits, que no és de creure que abandonin les posicions conquerides en la lluita electoral?

Déu sobre tot, i ja anirem veient com es desenrotllen els futurs canvis en la vida pública del país, que és de suposar no seran petits ni intranscendents, per la nostra dissort.

Vida Social

La mort del canonge Colens

PEL P. BASILI DE RUBÍ

El dia 17 de gener morí de sobte, a Thuin (Bèlgica), el Canonge Lluís Colens, Conseller moral de la Lliga de Treballadors Cristians belga. Dotat d'una voluntat tenaç i de convicció fermíssima, portà a terme, amb persistència gran, l'apostolat entre els obrers adults des de l'alt càrrec que en aquella Lliga de Treballadors Cristians ostentava des de feia quinze anys.

Lluís Colens estudià ciències eclesiàstiques al «Seminari Lleó XIII», fundat i llavors dirigit pel Cardenal Mercier; es doctorà, amb notes brillants, en Filosofia i Teologia, i, amb aquestes condicions de voluntat, i preparació tècnica, començà el seu apostolat social en una parròquia eminentment obrera, a la qual estava incorporat com a Vicari. En l'oració fúnebre que digué el P. Rutten, O. P., a l'Església de Santa Valburga, a Bruges, el 21 de gener, en parlar de l'estada de l'Abbé Colens en aquesta vicaria, subratllà les següents afirmacions: «El jove vicari... trobà en la seva parròquia innumerable gent pobre que portava en el seu cos i, ço que és pitjor, dintre les seves ànimes, els estigmes de la misèria dels seus pares, causada per abusos que avui ningú no gosarà negar, ni justificar. En les barriades obreres observà l'abominable mortalitat infantil, el viure, millor dit, el niuar en carrerons insalubres i en cambres encara més infectes. Ell es posà en contacte amb els obrers, als quals ningú no havia parlat mai ni de mutualitats, ni d'economia, ni d'higiene. Ell palpà les afroses conseqüències de l'alcoholisme i s'esverà en trobar-se davant d'éssers humans sense el més petit sentit de respecte de si mateixos».

VALORS DE RENDA

Informació

(Sense compromís per al consultant)

Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda

L. GOMIS

Corredor de Canvi i
Borsa - Fontanella, 15

Aquests coneixements dels homes i de les coses són els que determinaren l'Abbé Colens, llavors vicari, a incoar una sèrie de campanyes i a organitzar obres de caràcter social per a posar remei a tan injustificada situació de les classes treballadores.

Després de la guerra, en reorganitzar el P. Rutten la «Lliga de Treballadors Cristians», demanà aquest i obtingué del bisbe Mons. Waffelaert autorització per a què Lluís Colens, llavors director d'obres socials dels districtes d'Ostende, passés a ocupar el càrrec de director del Secretariat de la nova Lliga de Treballadors Cristians.

Des del 1921, el Canonge Colens vingué donant concreció i vida a aquest Secretariat tècnic de formació moral fins a transformar-los, en 1931, en la que ha esdevingut famosa «Central d'Educació Popular».

QUÈ ÉS LA CENTRAL D'EDUCACIÓ POPULAR?

Sota d'aquesta denominació, el Canonge Colens acoblà totes les activitats de formació i educació dels dirigents, militants i propagandistes de la Lliga de Treballadors Belga. Incloua tots els consellers morals de les Lligues locals i regionals, professors, intel·lectuals, col·laboradors, etc., i els acoblava periòdicament en setmanes que anomenaven d'Educació Social, en la qual es ventilaven problemes de màxim interès. En elles es tractava de l'estructuració a donar als Cercles d'Estudis, de la tècnica a seguir en les Escoles Socials i regionals organitzades per la Lliga, dels dies de Recés, de les tardes de Recolliment, i, sobretot, de la gran campanya que per al compliment pasqual des d'alguns anys venien estenent per tot Bèlgica.

La conceptuació que ell tenia d'aquestes obres de formació social fàcilment s'evidencien de l'enunciat d'aquests articles publicats des del 1932 al *Butlletí de Dirigents de la Lliga de Treballadors*: «Les Dossiers de l'Action Sociale Catholique», i que són: «La classe ouvrière; la position du problème de l'éducation ouvrière; les devoirs des organisations ouvrières chrétiennes en matière de formation religieuse, morale et intellectuelle; la méthode des oeuvres d'éducation ouvrière; les oeuvres d'éducation ouvrière; la solution du Problème d'Éducation ouvrière; Pour l'unité dans les méthodes d'Éducation populaire; la situation de nos oeuvres d'Éducation populaire: critiques et conclusions; la technique du Cercle d'Études; le commentaire des faits de la semaine; l'utilisation des schémas; le rôle du prêtre-directeur dans les oeuvres ouvrières chrétiennes; la campagne pascale; le Comité d'Action, etc.

La llei de bronze que caracteritzava la labor i el mètode del Canonge Colens en les seves organitzacions obreres es concretava d'una manera inflexible i incontrovertible en aquests punts: «Totes les organitzacions obreres existents tenen dret a una autonomia i a una direcció especial, tot això justificable per la condició peculiar dels obrers. Aquestes organitzacions no tindran cap força si no s'uneixen fotes elles, sense excloure'n cap, i si no se sotmeten a la disciplina imposada per l'autoritat nomenada pels mateixos afiliats a aquestes organitzacions. Solament la unitat de directrius i de tàctica garantirà el prestigi i el futur de les nostres obres».

Les normes i directrius per a la cohesió i harmonia del moviment obrer belga les donava des del *Butlletí dels Dirigents de la Lliga de Treballadors Cristians*, que publicava des del 1931, sota la següent distribució: «Estudis socials de qüestions d'actualitat; directrius del mes; Central d'Educació Popular: Cercles, Escoles, Dies de Recés; Informacions socials; documentació dels nostres secretariats; oficina d'informació; crònica del moviment: Lligues masculines i femenines, J. O. C.; Recensions de llibres i Esquemes de Cercles d'Estudi».

EL SEU ESPERIT

Quan, ara fa cinc anys, els obrers li tributaren un homenatge en commemoració del XXV aniversari del seu apostolat social, ell pogué exclamar amb la major sinceritat: «No sou vosaltres qui m'heu de donar gràcies; sóc jo que us haig de remercier l'haver donat un sentit a la meua vida».

Amava els obrers i la independència de les organitzacions obreres. D'ell són aquestes sentides paraules: «L'obrer és el germà desconegut, humiliat i postergat, dotat, però, de qualitats magnífiques. El creieu indigne del vostre amor? Penseu que ell té ben pocs amics, i encara, les més de les vegades, l'enganyen i exploten. Per Déu, no el rebéssiu pas fredament, no tampoc amb rebuscada polidesa; aneu a ell amb tot el cor i amb els braços estesos».

L'apostolat entre les joventuts i entre l'element femení és un apostolat fàcil i d'exuberants entusiasmes. L'apostolat entre els homes adults és ja labor més àrida i de més grans dificultats. Amb tot, però, ell tingué sempre confiança en la seva organització. Acostumava dir: «És un error creure que l'apostolat religiós i social és patrimoni exclusiu de joves i dones. L'obrer adult també té una set d'ideal. Perquè en ell la sega ja està madura, és per això que sols pensa en els segadors».

La seva última labor fou donar estructura als Comitès d'Acció que havien de portar a terme la campanya per al compliment pasqual d'enguany. El dia 13 presidí encara una reunió de sacerdots flamencs per a concretar aquest pla de campanya. Quan es disposava a assistir a una reunió similar dels clergues valons, sentí arrabassar-se-li la vida, i sols tingué temps de pronunciar aquestes sentides paraules: «Em sento morir a corre-cuita. Però jo estic a punt!»

Amb el Canonge Colens, les organitzacions obreres belgues, i amb elles les de tot el món, han perdut un dels seus orientadors més insígnies.

Subscribiu-vos

a

CATALUNYA SOCIAL

BIBLIOTECA D'ACCIÓ CATÒLICA

Obres d'Apologètica

- Qüestions d'ara.** Exposició i defensa de la veritat, pel Dr. Josep Roura, Prev. És un veritable manual d'Apologètica popular. — 3 pessetes en rústega i 5 en tela.
- Els Dogmes de la nostra fe.** Temes apologètics del Dr. Josep Roura, Prev. — 368 pàgs., 3 ptes. en rústega i 4,50 en tela.
- La Religió natural.** Conferències apologètiques del Rev. P. Ignasi Casanovas, S. J. — 2.ª edició. 160 pàgines, 1 pta. en rústega i 2,50 en tela.
- Qüestions religioses.** Exposició definitiva de la doctrina catòlica, en diferents punts de gran actualitat.
- I. *¿Què és la Maçoneria?*, per l'Il·lm. Dr. Josep Torras i Bages. — 80 pàgs., 0,75 ptes.
 - II. *La secularització dels cementiris*, per l'Emm. Sr. Cardenal Vidal i Barraquer. — 34 pàgines., 0,40 ptes.
 - III. *Matrimoni civil: Divorci*, per l'Il·lm. Dr. Isidre Gomà. — 62 pàgs., 0,60 ptes.
 - IV. *L'Església davant la llei de Confessions i Congregacions religioses i altres lleis de la República.* Documents. — 205 pàgs., 1,50 ptes.

Encíclicles de gran actualitat traduïdes al català

- Encíclica Rerum novarum**, de Lleó XIII, sobre la situació dels obrers. — 64 pàgs., 0,40 ptes. — Edició popular sense cobertes, a 2 ptes. el centenar.
- Encíclica Acerbo nimis**, de Pius X, sobre l'ensenyament de la doctrina cristiana. — 24 pàgs., 0,30 ptes.
- Exhortació Haerent animo**, de Pius X, a la clerecia catòlica. — 40 pàgs., 0,30 ptes.
- Encíclica Humani generis**, de Benet XV, sobre la predicació de la paraula de Déu. — 24 pàgs., 0,30 ptes.
- Encíclica Casti connubii**, de Pius XI, sobre el Matrimoni cristià. — 98 pàgs., 0,50 ptes.
- Encíclica Quadragesimo anno**, de Pius XI, sobre la restauració de l'ordre social. — 104 pàgs., 0,50 ptes.
- Encíclica Mens nostra**, de Pius XI, sobre els Exercicis Espirituals. — 40 pàgs., 0,30 ptes.
- Encíclica Divini illius**, de Pius XI, sobre l'educació cristiana de la Joventut. — 64 pàgs., 0,40 ptes.
- Encíclica Quas prima**, de Pius XI, sobre la institució de la festa de Jesucrist Rei. — 36 pàgs., 0,40 ptes.
- Encíclica Divini cultus**, de Pius XI, sobre Música sagrada. Conté demés el Motu proprio de Pius X sobre el mateix tema. — 32 pàgs., 0,30 ptes.

Obres de seny i de formació de caràcter i de criteri

- La Tradició Catalana.** Estudi del valor ètic i racional del regionalisme català, per l'Il·lm. Senyor Doctor Josep Torras i Bages. — 480 pàgines, 5 ptes. en rústega i 7 ptes. en tela.
- El Criterio.** Pel Dr. Jaume Balmes. És el veritable codi del seny. — 358 pàgines, 5 ptes. en rústega i 7 ptes. en tela.
- Proses de bon seny.** Per J. Raventós. — I. Morals i socials. — II. Religioses. — III. Les passions. Animes bones (narració camperola). Miscel·lània. — IV. Morals i socials (2.ª sèrie). — V. Religioses (2.ª sèrie). Vàries. — Cada volum, en rústega, 3 ptes.; en tela, 4,50 ptes.

Obres de Teatre Catòlic per a homes

- 1 acte:** *Joan Solibern*, per R. Ferriol, 1,50 ptes. — *Diplomàcia de pagès*, drama de V. Coma, 2,50 ptes. en un vol., amb *El Rei de les bicicletes*. — *Soldats de Crist*, tragèdia en vers, Mn. T. Bellpuig, 1 pta. — *El pretendent de Lulú*, per V. Coma, 2,50 ptes., junt amb *Les sorpreses de la rifa*. — *Una Creu vora el camí*, en vers, per J. Miracle, 1,50 ptes. — *Els Vanitosos*, per Puig i Llensa, 1,50 ptes.
- 2 actes:** *L'Eloi, ferrer de Figueres*, per J. Ros, música de Mn. Obiols, 2,50 ptes. — *Sang Tortosina*, drama de Mn. T. Bellpuig, 0,50 ptes.
- 3 actes:** *L'alegria de fer bé*, per Clovis Eimeric, 2,50 ptes. — *Diners que sagnen*, drama de Mn. Gay, 2,50 pessetes. — *Els fills de tothom*, de F. Bonaventura, 2,50 ptes. — *La força de la tradició*, drama de J. Civit, 2,50 ptes. — *L'hàbit de Sant Francesc*, per V. Coma, 2,50 ptes. — *Ling Fu o les angúnies d'un xinès*, per V. Coma, 2,50 ptes. — *Neu als cims i foc al cor*, de Mn. Saborit, 2,50 ptes. — *Pàtria ofesa*, drama de Mn. Saborit, 2,50 ptes. — *El rei de les bicicletes*, per V. Coma, 2,50 ptes., junt amb *Diplomàcia de pagès*. — *Les sorpreses de la rifa*, per V. Coma, 2,50 ptes., junt amb *El pretendent de Lulú*. — *El cosí d'en Pere Boter*, per V. Coma, 2,50 ptes.
- 4 actes:** *L'Apòstol català*, en vers, de Mn. Gay, 2,50 ptes.
- 5 actes:** *La covardia de Ponç Pilat*, estampes de la Passió, per V. Coma, 2,50 ptes.

FOMENT DE PIETAT

Duran i Bas, 11 :: Telèfon 17605

BARCELONA

PUBLICITAS

UN COSTIPAT NO ES UNA MALALTIA GREU

es suficient molest,
però, per a privar-lo
d'assistir a les seves
ocupacions i l'expo-
sa a mals pitjors.

Si vostè es bronquí-
tic, al sentir els pri-
mers frets, pren-
gui diàriament
una cullerada de
l'acreditat

AIXAROP PUIG

i passarà un bon hivern

CUIDI ELS COSTIPATS

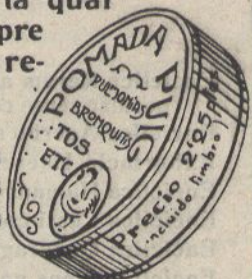
dels
nens
exterior-
ment,
amb la

POMADA PUIG

l'acció de la qual
dona sempre
excel·lent re-
sultat.

Es ven en
les millors
Farmàcies

Fidel Rodríguez. — Bot, 13

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Carre del Pi, 12, pral.
BARCELONA